

1 PETRUS

Inleiding deel 2

De achtergrond van de brief en de gemeente
als het nieuwe Israël.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-petrus/inleiding-deel-2

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Datering en de christenvervolgung onder Nero	3 min	4
2	Vervolgung in de provincies buiten Rome	2 min	5
3	Plaatselijke tegenstanders van christenen	3 min	6
4	Babylon als plaats van schrijven	2 min	7
5	Rome als schuilnaam Babylon	3 min	8
6	Argumenten voor Joodse lezers	4 min	10
7	Israëls namen en beloften voor de gemeente	3 min	12
8	Joden en heidenen samen als Gods volk	4 min	13
9	Heidenen als aanduiding voor ongelovigen	4 min	16
10	De heidense achtergrond van de lezers	4 min	18
11	Het onderwijs van Jezus in Petrus' brief	2 min	21
12	Zorgen op God werpen en Zijn wil doen	3 min	23
13	Petrus en Paulus over de overheid	2 min	25
14	Huisregels bij Petrus en Paulus	3 min	26

15	De opbouw: geloof en christelijk gedrag	3 min	27
16	Het slotgedeelte over lijden	2 min	29
17	De briefgroet: genade en vrede	3 min	30
18	De gemeente als verspreide kinderen van God	4 min	31
19	De Messias verzamelt Joden en heidenen	3 min	34
20	Uitverkiezing en Gods voorkennis	4 min	36
21	Vader, Zoon en Geest en onze heiliging	2 min	39
22	Christus' bloed en het nieuwe verbond	2 min	40
23	Uitgekozen om God te gehoorzamen	3 min	41
24	De gelovigen als het nieuwe Israël	2 min	42
	Om verder te lezen		43

1

Datering en de christenvervolging onder Nero

We willen onze inleiding op 1 Petrus afronden. We hebben besproken wie de schrijver was. Volgens de overlevering was dat Petrus, en naar mijn idee is het vrij duidelijk dat die overlevering betrouwbaar is. We gaan er dus van uit dat Petrus hier onze schrijver is. Maar waar, wanneer en aan wie hij dit schreef, zijn ook zaken om over na te denken. Dit zijn niet zomaar onbeduidende details. In sommige gevallen zijn er dingen waarop deze vragen invloed hebben. Niet altijd, maar af en toe. Daarom is het goed om ons te verplaatsen naar de tijd waarin het geschreven werd en te kijken of we kunnen achterhalen aan wie het geschreven werd en waarom, en wat zij doormaakten.

Onder geleerden wordt algemeen aangenomen dat dit vlak vóór de vervolging onder Nero werd geschreven. Volgens de overlevering zijn zowel Petrus als Paulus tijdens de regering van Nero gestorven. Nero pleegde zelfmoord in het jaar 68 na Christus en heeft daarna dus niet meer geregeerd of vervolgd. Het boek moet dus, net als alle boeken van Paulus, vóór de dood van Nero geschreven zijn, en daarmee vóór het jaar 68 na Christus.

Nero's vervolging van de christenen ontstond doordat er een brand was die een groot deel van Rome in de as legde. Nero was nogal een zonderling, zoals je misschien weet, en de inwoners van Rome verdachten hem ervan dat hij zelf de brand had aangestoken, omdat hij bezeten was van bouwen. Om ruimte te maken voor meer gebouwen wilde hij de bestaande gebouwen platbranden, of dat dacht men tenminste. De brand van Rome kostte dus veel levens en beroofde Rome van veel van zijn cultuurschatten en dergelijke. Daardoor werd de bevolking erg boos op Nero. Om hun woede van zich af te leiden, beschuldigde hij de christenen ervan Rome in brand te hebben gestoken. Die waren onder de heidenen toch al niet geliefd.

Ik weet niet of iemand hem ooit echt geloofde. Maar om zijn beschuldiging geloofwaardig te maken, begon hij een officiële vervolging van christenen. Daarbij martelde hij christenen, verbrandde hij hen, wierp hij hen voor de leeuwen en deed hij

meer van dat soort dingen, op grote schaal, vanaf ongeveer het jaar 64 na Christus. Uiteraard stierf hij in het jaar 68 na Christus. Er is dus een periode van 64 tot 68 waarin de vervolging in Rome heel hevig was. Veel mensen denken dat dit geschreven werd in verband met die periode, maar misschien iets eerder. Petrus lijkt namelijk een vervolging te beschrijven die op hen afkomt, niet noodzakelijk een vervolging die hen al in volle hevigheid heeft getroffen.

In hoofdstuk 4, vers 12, zegt hij bijvoorbeeld:

Geliefden, laat de hitte van de verdrukking onder u, die tot uw beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwam.

1 PETRUS 4:12

Het klinkt alsof er iets op komst is. Tenminste, sommige mensen denken dat.

2

Vervolging in de provincies buiten Rome

Maar sommigen hebben aangevoerd dat dit niet aan christenen in Rome geschreven werd. Dit werd geschreven aan christenen in Galatië, Pontus, Kappadocië, Asia en Bithynië. Dat waren de provincies, en voor zover we weten vervolgde Nero de christenen in de provincies niet. Hij probeerde vooral de druk op zijn eigen reputatie te verlichten door christenen te doden in, om zo te zeggen, zijn eigen buurt, die Rome misschien in brand hadden gestoken. Christenen in Rome werden dus vervolgd, maar de rest van het Romeinse Rijk vervolgde de christenen niet. Het lijkt er daarom op dat de vervolgingen onder Nero niet noodzakelijk rechtstreeks de mensen hebben geraakt aan wie Petrus schrijft.

Mensen hebben soms hetzelfde bezwaar gemaakt tegen het boek Openbaring, dat ook over vervolging spreekt, maar eveneens aan de provincies werd geschreven. Het werd geschreven aan christenen in Asia, niet in Rome. Wanneer je oppert dat Nero keizer was toen Openbaring werd geschreven, is een van de bezwaren die men aanvoert dat

Nero's vervolging Asia niet zou hebben bereikt. Die zou de christenen aan wie het boek Openbaring gericht is, niet hebben bereikt. Waarom zou Nero's vervolging de schrijver Johannes er dan toe brengen om op die manier aan die gemeenten te schrijven?

Stel dat de plaatselijke beperking van Nero's vervolging tot Rome een argument is tegen een datering van Openbaring tijdens zijn regering. Dan geldt hetzelfde argument ook voor 1 Petrus. Deze christenen waren evenmin in Rome, en toch wordt er gezegd dat ze lijden.

3

Plaatselijke tegenstanders van christenen

Wat we echter moeten opmerken, is dat noch in Openbaring, noch in 1 Petrus ooit wordt gezegd dat de vervolging die ze ondervonden een vervolging van keizerlijke zijde was. Dat wil zeggen, we weten dat er door de jaren heen keizers zijn geweest die christenen vervolgden. In de eerste eeuw waren dat eigenlijk alleen Nero en Domitianus. Maar niemand gelooft dat Petrus tijdens de regering van Domitianus geschreven werd, omdat Petrus tijdens de regering van Nero gestorven was, en Domitianus ongeveer 25 jaar later kwam.

Het punt dat ik wil maken, is dat er geen reden is om te denken dat de christenen aan wie in Openbaring of in 1 Petrus werd geschreven, blootstonden aan welke keizerlijke vervolgingen er ook in Rome plaatsvonden. Maar ze konden wel door plaatselijke tegenstanders worden vervolgd. In het boek Openbaring weten we dat een paar van de gemeenten vervolgd werden door de plaatselijke Joden in hun stad. De gemeente in Pergamus leek vervolgd te worden door de plaatselijke overheidsinstanties in hun stad. Het christendom is vervolgd door plaatselijke bewoners, door burens en dergelijke, en in de begintijd door de plaatselijke synagoge, in perioden waarin de Romeinen zich totaal niet om hen bekommerden. Tijdens het leven van Paulus vervolgden de Romeinen hem grotendeels niet, tot aan zijn dood. Maar de Joden deden dat wel, en anderen ook. De heidenen deden het, maar het Romeinse Rijk niet. Dus alleen omdat er aan christenen wordt geschreven over lijden — en lijden wordt

beslist een belangrijk onderwerp in het boek 1 Petrus — wil dat nog niet zeggen dat er sprake is van vervolging van keizerlijke zijde. Noch in 1 Petrus, noch in Openbaring wordt dat gesuggereerd.

1 Petrus en Openbaring kunnen heel goed allebei rond dezelfde tijd geschreven zijn, en ze getuigen allebei van het lijden dat hun lezers doormaakten. We weten dat Petrus uiterlijk in de tijd van Nero geschreven moet zijn. Openbaring is misschien ook niet later geschreven. Waar het echter om gaat, is dat vervolging overal vandaan kan komen. Die hoeft niet van Nero of Domitianus te komen, of van de keizer daar in Rome. De plaatselijke niet-christenen kunnen de christenen vervolgen. En dat was waarschijnlijk op zijn minst wat hier aan de hand was.

Als Nero de christenen in Rome vervolgde, kon dat de Romeinse bestuurders buiten Rome ertoe aanmoedigen om te zeggen: ‘Wij kunnen de christenen in onze stad ook vervolgen, want Nero zal daar tenslotte niet over klagen. We komen niet in de problemen als we de christelijke burgers hier vervolgen, want de keizer doet in zijn stad hetzelfde.’ Het kan zijn dat de houding van de keizer tegenover christenen invloed had op de houding van andere overheidsfunctionarissen op andere plaatsen tegenover christenen. Maar de vervolging door Nero zou deze mensen niet rechtstreeks hebben getroffen. Dat wil zeggen, Nero maakte geen jacht op deze mensen. Ze woonden te ver van Rome om hem bezig te houden.

4

Babylon als plaats van schrijven

Vanwaar werd de brief nu geschreven? Hij werd vanuit Babylon geschreven. Volgens 1 Petrus 5:13 zegt Petrus:

U groet de mede-uitverkoren gemeente die in Babylon is, en Markus, mijn zoon.

1 PETRUS 5:13

De Engelse vertaling die de spreker gebruikt, zegt hier: ‘Zij die in Babylon is.’ Met ‘zij’ wordt ongetwijfeld een gemeente bedoeld. Babylon is een plaats. De gemeente op die plaats, die uitverkoren is in Christus, zoals ook de christenen in de andere plaatsen waaraan de brief geschreven werd, brengt haar groeten over. Het feit dat de gemeente in Babylon via deze brief groeten overbrengt, betekent dat de schrijver zich in die stad bevindt. Hij is bij die christenen die via zijn brief hun groeten aan hen overbrengen. Het is dus onmiskenbaar dat Petrus vanuit Babylon schreef.

Maar waar ligt Babylon? Babylon hoeft niet het oude Babylon te zijn. Het lijkt zelfs niet erg waarschijnlijk dat het dat was. De stad Babylon, waar Nebukadnezar geregeerd had en die hij gebouwd had, was eigenlijk geen belangrijke plaats meer, geen belangrijke stad. Er woonden in de eerste eeuw niet veel mensen. De stad was zes eeuwen eerder verwoest. En hoewel er in die streek wel mensen woonden, hebben we geen gegevens waaruit blijkt dat Petrus ooit daarheen, naar Mesopotamië, is gegaan om er zijn bediening uit te oefenen. Het lag ver van alle plaatsen waarvan we weten dat hij er zijn bediening uitoefende. Het lag ver van Jeruzalem, ver van Rome, zelfs ver van de plaats waar deze mensen zich bevonden.

Dat Petrus naar de ruïnes van het oude Babylon zou zijn gegaan en daar zijn bediening zou hebben uitgeoefend, lijkt mij niet erg waarschijnlijk. Toch zijn er enkele geleerden die het zo opvatten dat hij naar het letterlijke Babylon verwijst. Ik denk dat het niet voor honderd procent uitgesloten kan worden. Maar het is niet de opvatting van de meerderheid. De meeste geleerden geloven dat hij vanuit Rome schrijft en dat Babylon een schuilnaam voor Rome was.

5

Rome als schuilnaam Babylon

Waarom zouden ze Rome de schuilnaam Babylon geven? Als je het een bijnaam wilt geven, zou Babylon geen slechte zijn. Rome was de bron van het heidendom in de wereld. Babylon was dat in een vroegere tijd ook. Babylon verwoestte Jeruzalem en voerde de Joden in gevangenschap weg. Rome deed later hetzelfde, maar op dat moment nog niet. Later verwoestten de Romeinen Jeruzalem en voerden mensen in gevangenschap weg. En het kan heel goed zijn dat de vroege christenen wisten dat

Rome die profetieën zou vervullen die Jezus over de verwoesting van Jeruzalem had uitgesproken. Het kan zijn dat ze vanwege dat verband Rome Babylon noemden, het nieuwe Babylon.

Er is enige reden om te geloven dat Babylon een schuilnaam voor Jeruzalem kan zijn geweest. Maar de overleveringen in de vroege kerk zijn heel sterk dat Petrus in Rome gestorven is en dat dit waarschijnlijk laat in de regering van Nero geschreven is, en niet vroeg. De gedachte dat Paulus bijvoorbeeld gestorven was, en dat Petrus daarom schrijft aan die gemeenten waar Paulus ooit herder van was geweest, zou betekenen dat dit aan het eind van de jaren zestig plaatsvond. En als Petrus inderdaad in Rome gestorven is, zou hij op dit late tijdstip waarschijnlijk in Rome zijn geweest.

Er is nog een aanwijzing die dat lijkt te ondersteunen, en die staat in Kolossenzen 4, vers 10. Markus was bij Paulus toen hij Kolossenzen schreef. Nu denken de meeste geleerden dat Kolossenzen vanuit Rome geschreven is. Ik betwijfel dat. Ik denk dat Kolossenzen misschien vanuit Efeze geschreven is. Maar de meeste geleerden denken dat Kolossenzen vanuit Rome geschreven is en dat Markus daar in Rome bij Paulus was. Maar Markus is ook bij Petrus wanneer die deze brief schrijft. Het kan dus zijn dat Markus in die tijd in Rome woonde.

Dit zijn geen vaststaande antwoorden. We weten het niet zeker. Maar volgens de overlevering schreef Petrus dit vanuit Rome, tegen het einde van zijn leven, en is hij later in Rome gestorven. Dat is dus waarschijnlijk een traditionele opvatting die we als uitgangspunt kunnen nemen. We weten niet of het anders was. Sommigen denken dat Jeruzalem Babylon was. In het boek Openbaring staan enkele kenmerken van Babylon die op Jeruzalem lijken te wijzen. Maar dat betekent niet dat het boek Openbaring het woord Babylon op dezelfde manier zou gebruiken als Petrus. Petrus had het boek Openbaring waarschijnlijk nooit gelezen. Het is dus niet duidelijk: is het letterlijk Babylon? Is het Rome? Is het Jeruzalem vanwaar hij schrijft? Dat is moeilijk te zeggen. Daar hebben we geen vaststaande antwoorden op. Maar zijn lezers wisten het blijkbaar wel. En als de vroege christenen Babylon als bijnaam voor Rome gebruikten, zoals sommigen denken, dan zouden zijn lezers weten dat hij Rome bedoelt wanneer hij Babylon zegt.

6

Argumenten voor Joodse lezers

Wie waren nu de lezers? We weten waar de lezers woonden, want hij noemt hun geografische gebied in vers 1. Maar de eigenlijke vraag is: waren het voornamelijk Joodse christenen of christenen uit de heidenen? Dit wordt belangrijk omdat sommige christenen geloven dat de dingen die Petrus hier tegen de gemeente zei, alleen op Joden van toepassing konden zijn. Wanneer hij bijvoorbeeld in 1 Petrus hoofdstuk 2, vers 9 en 10, aan zijn lezers schrijft, zegt hij:

Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, u, die voorheen geen volk was, maar nu Gods volk bent; u, die zonder ontferming was, maar nu in ontferming aangenomen bent.

1 PETRUS 2:9-10

Deze formuleringen zijn een weerklink van passages uit het Oude Testament die tot Israël gericht zijn.

Ook worden ze in het eerste vers van hoofdstuk 1 aangeduid als de diaspora. In hoofdstuk 1, vers 1, staat:

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië,

1 PETRUS 1:1

Het woord 'vreemdelingen' betekent mensen die ver van hun thuis zijn. En het woord 'verstrooiing' is het Griekse woord diaspora, dat doorgaans werd gebruikt voor de Joden die buiten Israël woonden. Jakobus schreef zijn brief aan de twaalf stammen die verstrooid waren. Dat zou ook de diaspora zijn. En Jakobus schrijft duidelijk aan

Joodse christenen. Dat komt, zo lijkt het, vrij duidelijk naar voren in zijn brief. Maar bij Petrus is het niet zo duidelijk. Hij noemt zijn lezers de vreemdelingen van de diaspora. En omdat diaspora een vakterm was voor de Joden die buiten Israël woonden, menen sommigen dat hij aan Joodse christenen in de diaspora schrijft. En in hoofdstuk 2, vers 9 en 10, duidt hij hen aan met die traditionele termen waarmee het Oude Testament hen aanduidde.

Ook vinden sommigen dat hij zijn lezers tegenover de heidenen lijkt te stellen. In hoofdstuk 2, vers 12, zegt hij:

Houd uw levenswandel onder de heidenen goed; opdat zij die nu van u kwaadspreken als van kwaaddoeners, door de goede werken die zij in u waarnemen, God verheerlijken mogen op de dag dat er naar hen omgezien wordt.

1 PETRUS 2:12

alsof zijn lezers misschien geen heidenen zijn. In hoofdstuk 4, vers 3, zegt hij:

Want wij hebben de voorgaande tijd van ons leven lang genoeg de wil van de heidenen gedaan en gewandeld in uitingen van losbandigheid, begeerten, dronkenschap, zwelgpertijen, drinkgelagen en allerlei walgelijke afgoderij.

1 PETRUS 4:3

Opnieuw spreekt hij over de heidenen als anderen dan zijn lezers. Deze paar dingen hebben veel mensen ervan overtuigd dat hij aan Joodse christenen schrijft.

Er zijn zelfs geleerden die zouden zeggen dat alle brieven die we de algemene brieven noemen, die dus geen brieven van Paulus zijn, aan Joodse christenen zijn geschreven: Hebreëën, Jakobus, 1 en 2 Petrus, 1, 2 en 3 Johannes, Judas. Er wordt vaak gezegd dat dit de Joodse brieven zijn. Sommige mensen noemen ze zo. Ik vind dat daar onvoldoende reden voor is. Zeker bij Hebreëën en Jakobus zou het me verbazen als iemand ontkende dat ze aan Joodse christenen zijn geschreven. Maar Petrus, Johannes en Judas moeten we ieder afzonderlijk bekijken. Deze brieven zijn niet

allemaal op hetzelfde moment aan dezelfde mensen geschreven. Ze zijn later bijeengebracht. En volgens mij wijzen de gegevens in 1 Petrus op lezers uit de heidenen, ondanks de punten die we zojuist hebben genoemd.

7

Israëls namen en beloften voor de gemeente

Als hij aan heidenen schrijft, is het niet vreemd om hen de diaspora te noemen, vreemdelingen van de diaspora, en hun Joods klinkende aanduidingen te geven zoals een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk. Het Nieuwe Testament leert namelijk in het algemeen — Jezus leerde het, Paulus leerde het en Petrus zou het leren — dat de christenen nu de beloften van God bezitten omdat ze in Christus zijn. En Christus is Degene aan Wie alle beloften zijn gedaan. En in Christus hebben we alles wat Israël had. Jezus zei tegen de Joden:

Het Koninkrijk van God wordt u afgenomen en gegeven aan een volk dat de vruchten ervan voortbrengt.

MATTHEÛS 21:43

Dat staat in Mattheüs 21, volgens mij rond vers 44 of ergens daar in de buurt.

Het punt is dat Paulus de christenen uit de heidenen in Galatië in Galaten 6:16 aanduidt als het Israël van God. Joods klinkende termen voor de gemeente gebruiken is dus niet ongehoord in de Schrift. Het woord ‘gemeente’ zelf werd in het Oude Testament zelfs voor de Joden gebruikt. Het Griekse woord voor ‘gemeente’ is ekklesia. Overal waar je in het Nieuwe Testament het woord ‘gemeente’ vindt, staat in het Grieks ekklesia. Als je het Griekse Oude Testament leest, zie je dat Israël de ekklesia werd genoemd. Wanneer je in het Oude Testament de term ‘gemeente’ vindt, waarmee de gemeente van Israël wordt bedoeld, noemt de Septuaginta die de ekklesia.

Zelfs Stefanus zegt in zijn antwoord aan het Sanhedrin in Handelingen hoofdstuk 7 dat Mozes bij de ekklesia in de woestijn was. Daarmee bedoelt hij de Joden in de woestijn. De ekklesia was eerst een term die op Israël werd toegepast. Toen de schrijvers van het

Nieuwe Testament hun groep de ekklesia begonnen te noemen, namen ze voor zichzelf, voor hun groep, de naam aan die aan Israël toebehoorde. En dit geldt in het hele Nieuwe Testament. En Paulus zegt:

Want niet h j is Jood die het in het openbaar is, en niet d t is besnijdenis die in het openbaar in het vlees plaatsvindt, maar h j is Jood die het in het verborgene is, en dát is besnijdenis, die van het hart is, naar de geest, niet naar de letter. Zijn lof is niet uit mensen maar uit God.

ROMEINEN 2:28-29

Paulus zegt tegen de Filippenzen, die trouwens heidenen zijn:

Want wij zijn de besnijdenis, wij die God in de Geest dienen en in Christus Jezus roemen en niet op het vlees vertrouwen.

FILIPPENZEN 3:3

Filippenzen 3:3 zegt:

wij zijn de mensen die echt besneden zijn, die God door de Geest aanbidden, blij zijn met Christus Jezus en niet op het lichaam vertrouwen.

Hij heeft het niet over Joodse mensen. Hij heeft het over de gemeente, Jood en heiden. De gemeente is niet heidens. De gemeente bestaat uit meerdere etnische groepen, waaronder Joden en heidenen.

8

Joden en heidenen samen als Gods volk

Soms willen mensen onderscheid maken tussen Israël aan de ene kant en de gemeente uit de heidenen aan de andere kant. De gemeente heeft nooit uitsluitend uit heidenen bestaan. De gemeente begon met Joden. De apostelen waren Joden. Op de Pinksterdag waren alle eerste bekeerlingen die bij de gemeente kwamen Joden. Jarenlang na

Pinksteren werd het Evangelie alleen aan Joden verkondigd. Toen het Evangelie aan Cornelius, een heiden, werd verkondigd, betekende dat een doorbraak in het inzicht van de apostelen. Dat was heel wat jaren na Pinksteren.

Overal waar Paulus in heidense landen kwam en predikte, predikte hij eerst in de synagoge, om het overblijfsel van Israël in de gemeente bijeen te brengen. Daarna zouden de heidenen hen volgen. De Bijbel geeft aan dat het Evangelie kwam:

Want ik schaam mij niet voor het Evangelie van Christus, want het is een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek.

ROMEINEN 1:16

Daardoor waren de eerste bekeerlingen op bijna elke plaats Joods. Heidenen werden later als takken op de boom geënt en werden uiteindelijk talrijker dan de Joden in de gemeenten. Maar de bevolkingssamenstelling, meer heidenen dan Joden, verandert niets aan het feit dat de gemeente het overblijfsel van Israël is. God heeft heidenen toegestaan er deel van uit te maken. Bij de evangelieverkondiging van de vroege gemeente kwam het overblijfsel als eerste tot Christus. Het overblijfsel van Israël is de gemeente. In het Nieuwe Testament is de gemeente Israël.

Het feit dat Petrus schrijft aan plaatsen als Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië, en er niet bij zegt: ‘Dit is alleen voor die weinigen onder jullie daar die Joods zijn’, doet vermoeden dat hij schrijft aan gemeenten die overwegend uit heidenen bestaan. In elk geval zijn Galatië en Asia de gemeenten die Paulus onder de heidenen heeft gesticht. De meeste bekeerlingen daar waren heidenen. Maar als je bij hun etnische afkomst blijft stilstaan, laat je je afleiden naar een terrein dat niet belangrijk is. Hij schrijft niet aan Joden of heidenen als Joden of als heidenen. Hij schrijft aan volgelingen van Christus, gemeenten die uit meerdere etnische groepen bestonden, waaronder Joden en heidenen.

Dat betekent natuurlijk dat hij, toen hij hen de diaspora of een heilig volk noemde, bedoelde dat de gemeente als geheel op een diaspora lijkt. Het is alsof we ver van ons vaderland zijn. Ons burgerschap is elders. We zijn in deze wereld vreemdelingen en pelgrims, zoals hij later in hoofdstuk 2 zegt. Dat deze Joods klinkende benamingen op

de gemeente worden toegepast, betekent dus niet dat de lezers allemaal Joodse mensen waren, of voornamelijk Joods. Deze gemeenten in de gebieden waarover hij spreekt, bestonden overwegend uit heidenen, met ook een bepaald aantal Joden onder hen.

In hoofdstuk 2, vers 11, zegt hij:

Geliefden, ik roep u op als bijwoners en vreemdelingen u te onthouden van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen de ziel.

1 PETRUS 2:11

Christenen zijn bijwoners in deze wereld. Wij zijn de diaspora op de planeet aarde. Niet zozeer Joden buiten Israël, maar christenen buiten ons vaderland, de hemel.

Ons burgerschap is echter in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus,

FILIPPENZEN 3:20

Onze Koning is daar. In deze wereld zijn we vreemdelingen en pelgrims, net zoals de Joden dat waren in de heidense landen waarheen ze verstrooid waren.

9

Heidenen als aanduiding voor ongelovigen

‘Heidenen’ is een term die niet noodzakelijk alleen tegenover Joden staat. Het woord ‘heidenen’ wordt in de Schrift niet alleen tegenover Joden gebruikt, maar ook tegenover christenen. Wanneer er dus staat:

Houd uw levenswandel onder de heidenen goed; opdat zij die nu van u kwaadspreken als van kwaaddoeners, door de goede werken die zij in u waarnemen, God verheerlijken mogen op de dag dat er naar hen omgezien wordt.

1 PETRUS 2:12

betekent dat niet dat je zelf wat je etnische afkomst betreft geen heiden bent. Het betekent dat de heidenen een categorie zijn waarmee de ongelovigen, de afgodendienaars worden bedoeld. Jullie zijn christenen, en:

Daarbij is het niet van belang dat men Jood is of Griek; daarbij is het niet van belang dat men slaaf is of vrije; daarbij is het niet van belang dat men man is of vrouw; want allen bent u één in Christus Jezus.

GALATEN 3:28

De Engelse formulering die de spreker aanhaalt, luidt: ‘Er is geen Jood of heiden in Christus.’ Je bent dus geen heiden meer. Als je in strikt etnische zin over je afkomst wilt spreken, ben je een heiden, maar zo spreken we niet in de gemeente. We hebben het niet over etnische afkomst in de gemeente. We zijn allemaal gewoon christenen. Heidenen en Joden zijn afzonderlijke categorieën, anders dan christenen.

In 1 Korinthe hoofdstuk 10, en we weten dat Paulus aan heidenen in Korinthe schreef, zegt hij in vers 32:

Geef geen aanstoot, niet aan de Joden en de Grieken, en ook niet aan de gemeente van God,

1 KORINTHE 10:32

Deze mensen waren Grieken.

‘Grieken’ wordt in wezen gebruikt in de betekenis van heidenen. Korinthe was een Griekse, heidense stad. Je hebt Joden, je hebt Grieken. Iedereen in de gemeente behoorde tot een van die twee groepen. Ze waren ofwel Jood ofwel Griek. Maar hij zegt dat er drie categorieën zijn: Joden, Grieken en dan de gemeente. De gemeente is een categorie op zichzelf.

Je kunt dus over de Grieken spreken, ook als je zelf een Griek bent. Je kunt over de Grieken spreken als mensen die anders zijn dan jijzelf. Ook als je een heiden bent, kun je over de heidenen spreken. Dat zijn de ongelovigen daarbuiten. Zij staan los van wat wij zijn.

In Efeze 4, vers 17, staat:

Dit zeg ik dan en getuig ervan in de Heere, dat u niet meer wandelt zoals de andere heidenen wandelen, in de zinloosheid van hun denken,

EFEZE 4:17

Er staat in die Engelse vertaling ‘as the rest of the Gentiles’, maar in de Alexandrijnse tekst ontbreken de woorden ‘the rest of’. In de oudste handschriften staat alleen:

‘Je moet niet leven zoals de heidenen leven.’ Toch waren de lezers in Efeze duidelijk heidenen. Paulus heeft dat nadrukkelijk aan de orde gesteld. In hoofdstuk 2, vers 12, zegt hij:

dat u in die tijd zonder Christus was, vervreemd van het burgerschap van Israël en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte. U had geen hoop en was zonder God in de wereld.

EFEZE 2:12

Hij zegt:

Leef niet zoals de heidenen leven.

Heiden was zowel een culturele als een etnische categorie. Dat geldt ook voor Jood. Iemand kon etnisch gezien een Jood zijn, maar christen zijn. Of hij kon etnisch gezien een Jood zijn en atheïst. Maar Jood kon ook een godsdienstige aanduiding zijn. Jood zijn heeft zowel met godsdienst als met etnische afkomst te maken. Heiden was een etnische aanduiding, en het kon ook worden opgevat als een godsdienstig-cultureel etiket: afgodendienaar. Christenen vormden geen etnische groep. Het was alleen een godsdienstig-cultureel etiket, onderscheiden van Joden en heidenen.

10

De heidense achtergrond van de lezers

Het lijkt heel duidelijk dat deze specifieke lezers aan wie Petrus schrijft inderdaad een heidense godsdienstig-culturele achtergrond hadden, geen Joodse. Dat zien we bijvoorbeeld in hoofdstuk 1, vers 14, waar staat:

Word als gehoorzame kinderen niet gelijkvormig aan de begeerten die er vroeger in de tijd van uw onwetendheid waren.

1 PETRUS 1:14

Dat is toen je niets over God wist. Hij zou kunnen bedoelen dat ze onbekend waren met het christendom. Maar hij zegt verder in vers 18:

in de wetenschap dat u niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, vrijgekocht bent van uw zinloze levenswandel, die u door de vaders overgeleverd is,

1 PETRUS 1:18

Het is mogelijk dat hij Joodse overleveringen bedoelt, want die zouden ook als zinloos worden beschouwd. Toch zou je niet aannemen dat iedere Jood de wet had verwaarloosd en alleen maar volgens overleveringen had geleefd. Maar voor alle heidenen zou dat wel hebben gegolden. De overleveringen van de voorouders van de heidenen waren allemaal zinloos en van menselijke oorsprong. Het lijkt waarschijnlijker dat hij dit tegen heidenen zou zeggen.

Maar nog belangrijker is dat hij in hoofdstuk 2, vers 10, over hen zegt:

u, die voorheen geen volk was, maar nu Gods volk bent;
u, die zonder ontferming was, maar nu in ontferming
aangenomen bent.

1 PETRUS 2:10

Ook als ze vroeger geen christenen waren, waren ze wel een volk als ze Joods waren. Ze waren het volk van God. Hun voorouders waren het volk van God. De heidenen, nee, die waren nooit een volk van God geweest. Hij zegt:

vroeger waren jullie helemaal geen volk.

Dat klinkt alsof hij daarmee naar hen verwijst als niet-Joden.

Dan, in hoofdstuk 4, wanneer hij erover spreekt dat ze niet moeten leven zoals de overige heidenen, of zoals de heidenen, beschrijft hij de zonden die ze in hun heidense leven hadden bedreven. Daaronder valt wat hij noemt:

Want wij hebben de voorgaande tijd van ons leven lang genoeg de wil van de heidenen gedaan en gewandeld in uitingen van losbandigheid, begeerten, dronkenschap, zwelgpertijen, drinkgelagen en allerlei walgelijke afgoderij.

1 PETRUS 4:3

Hoofdstuk 4, vers 3:

Want we hebben al lang genoeg gedaan wat de heidenen willen, toen we losbandig leefden, onze lusten volgden, dronken werden, uitbundig feestten, drinkgelagen hielden en afschuwelijke afgoden vereerden.

Het lijkt onwaarschijnlijk dat een Joodse gemeente vóór haar bekering gekenmerkt zou zijn geweest door afgoderij. Hoewel Israël in het Oude Testament heel vaak tot afgoderij verviel, hadden ze die opgegeven. Na de Babylonische ballingschap hebben de Joden in hun cultuur nooit meer afgoderij omarmd. Het was eigenlijk iets waarop de Joden zich lieten voorstaan: ze waren beter dan de heidenen, omdat de heidenen die afschuwelijke afgoden aanbaden en de Joden niet. Dat hij zegt dat deze mensen uit een afgodische achtergrond kwamen, wekt de indruk dat hij aan heidenen schrijft. Of in elk geval aan mensen van wie velen heidenen waren.

Hij schrijft met andere woorden niet specifiek aan Joodse christenen. Als hij specifiek aan Joodse christenen schreef, zou je denken dat hij sommige van deze verwijzingen naar de afgoderij en dergelijke in hun verleden zou hebben weggelaten. Want de meesten van hen zouden zeggen: 'Dat heb ik nooit gedaan. Dat is niet iets wat mijn voorouders de afgelopen vijfhonderd jaar, sinds de Babylonische ballingschap, hebben gedaan.'

Mijn indruk is dat hij mensen van gemengde etnische afkomst voor zich heeft, maar overwegend heidenen, in deze heidense streken waar deze gemeenten zich bevonden. Om het kort te zeggen: hij schrijft gewoon aan de gemeente, die uit Joden en heidenen

bestaat. Maar deze specifieke gemeenten hebben waarschijnlijk een groter aandeel heidenen dan Joden.

11

Het onderwijs van Jezus in Petrus' brief

Voordat we daadwerkelijk vers voor vers door 1 Petrus gaan, zijn er een paar dingen waarmee ik die brief wil vergelijken. Ik wil je de overeenkomsten laten zien tussen de inhoud van 1 Petrus en sommige dingen in het onderwijs van Jezus. Ik wil je ook de inhoud van Petrus' brief laten zien in vergelijking met dingen die Paulus schreef. Ik heb gezegd dat er enkele overeenkomsten zijn tussen Petrus en sommige geschriften van Paulus.

Wat het onderwijs van Jezus betreft, weten we dat Jezus in Mattheüs 5:16 zei:

Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.

MATTHEÛS 5:16

Als je naar 1 Petrus 2:12 kijkt, heeft Petrus dit vers beslist in gedachten wanneer hij in 1 Petrus 2:12 zegt:

Houd uw levenswandel onder de heidenen goed; opdat zij die nu van u kwaadspreken als van kwaaddoeners, door de goede werken die zij in u waarnemen, God verheerlijken mogen op de dag dat er naar hen omgezien wordt.

1 PETRUS 2:12

Jezus zei:

Laat ze zien wat jullie voor goeds doen en jullie Vader eren.

Hij zegt dat we willen dat ze onze goede werken zien en onze Vader verheerlijken, Die in de hemel is. Dat is wat Jezus zei, en Petrus citeert Hem daar vrijwel letterlijk.

In Mattheüs 5:10, in de zaligsprekingen, zei Jezus:

Zalig zijn zij die vervolgd worden om de gerechtigheid, want van hen is het Koninkrijk der hemelen.

MATTHEÛS 5:10

Petrus zegt iets dergelijks in 1 Petrus 3:14. Petrus zegt:

Maar als u ook zou moeten lijden vanwege de gerechtigheid, dan bent u zalig. En wees niet bevreesd zoals zij bevreesd zijn, laat u niet in verwarring brengen,

1 PETRUS 3:14

Dat is wat Jezus zei:

je mag je gelukkig prijzen als je wordt vervolgd omdat je doet wat rechtvaardig is.

Hij zei dat je zalig bent als je lijdt om de gerechtigheid, zoals Jezus zei dat je dat bent.

Jezus zei in Lukas 14 en vers 11. Lukas 14:11, Jezus zei:

Want ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.

LUKAS 14:11

Petrus zegt dat ook in 1 Petrus 5:6. Hij zegt:

Verneder u dan onder de krachtige hand van God, opdat Hij u op Zijn tijd verhoogt.

1 PETRUS 5:6

We horen in 1 Petrus dus heel vaak Jezus doorklinken.

12

Zorgen op God werpen en Zijn wil doen

Ook in Mattheüs 6:25, aan het einde van Mattheüs 6, in de Bergrede, spreekt Jezus uitvoerig over bezorgdheid en over je geen zorgen maken. Hij zegt in vers 25:

Daarom zeg Ik u: Wees niet bezorgd over uw leven, over wat u eten en wat u drinken zult; ook niet over uw lichaam, namelijk waarmee u zich kleden zult. Is het leven niet meer dan het voedsel en het lichaam meer dan de kleding?

MATTHEÛS 6:25

En Hij spreekt er vervolgens over dat je moet kijken hoe God de bloemen bekleedt en hoe Hij de vogels voedt, en dat soort dingen. En je bent voor God meer waard dan zij, dus je hoeft niet bang te zijn dat Hij dat niet ook voor jou zal doen.

Maar in 1 Petrus 5:7 zegt Petrus:

Werp al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u.

1 PETRUS 5:7

Het woord voor ‘zorgen’ betekent hier angsten of bezorgdheid. Maak je dus geen zorgen, zegt hij. Dat is natuurlijk wat Jezus in de Bergrede onderwees. Je maakt je geen zorgen over dingen. Je werpt die zorgen op God.

Hoe zou je dat doen? Hoe werp je zorgen op God? Zoals ik het begrijp, lijkt het heel sterk op wat Jezus in Mattheüs 6:33 zei:

Maar zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden.

MATTHEÛS 6:33

Dat wil zeggen, alle dingen waarover je je zorgen maakt.

Hij zegt dat je eenvoudig het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid moet zoeken, terwijl Hij het over bezorgdheid heeft. Dan al die andere dingen — in plaats van je daar zorgen over te maken, zoek je gewoon wat God wil en laat je Hem voor die andere dingen zorgen.

Dat is je zorgen op Hem werpen. Het is alsof je ze van je schouders haalt en zegt: ‘Ik ga gewoon doen wat God wil dat ik doe. En ik zal me geen zorgen maken over de uitkomst.’ Dat is mijn definitie van leven door geloof: gewoon alles doen wat God wil dat je doet, en je geen zorgen maken over hoe het zal aflopen. Laat God Zich zorgen maken over hoe het zal aflopen. Je werpt je zorgen op Hem door je kwetsbaar op te stellen door Hem te gehoorzamen.

Als je je zorgen maakt over je financiën, en je zit te tobben en loopt heen en weer en negeert wat God wil dat je doet, dan is het net als bij Martha. Toen Maria aan Jezus’ voeten zat, was Martha druk in de weer met een heleboel zorgen. En Jezus zei:

Jezus antwoordde en zei tegen haar: Martha, Martha, u bent bezorgd en maakt u druk over veel dingen. Slechts één ding is nodig. Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat niet van haar zal worden afgenomen.

LUKAS 10:41-42

Dat ene wat nodig is, is Gods wil zoeken, het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid zoeken, en dan zal Hij de rest doen. Zo werp je dus je zorgen of je bezorgdheid op Hem.

Natuurlijk bid je, zoals er in Filippenzen hoofdstuk 4 staat. Er staat:

Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God;

FILIPPENZEN 4:6

Maar dat staat in de context van:

Wees in geen ding bezorgd,

FILIPPENZEN 4:6

Je bidt en je doet de wil van God en laat God voor de rest zorgen. Daarna is het Zijn probleem.

13

Petrus en Paulus over de overheid

Dat zijn overeenkomsten tussen de inhoud van 1 Petrus en enkele leringen van Jezus. Er zijn ook duidelijke overeenkomsten tussen de brieven van Paulus en die van Petrus. Sommige daarvan heb ik al opgemerkt. De eerste die ik noemde, was de overeenkomst met Romeinen 13, vers 1 tot en met 7, waar Paulus over de gezagsdragers spreekt. De overheidsinstanties zijn door God ingesteld, en christenen moeten zich in wezen aan hen onderwerpen. Petrus zegt hetzelfde in 1 Petrus 2, vooral in vers 13 en 14. Hij gaat tot en met vers 17 enigszins in die lijn verder, maar het gaat vooral om vers 13 en 14. En dat zijn eigenlijk de twee plaatsen waar het Nieuwe Testament tegen ons spreekt over onderwerping aan overheidsinstanties als door God ingesteld.

Op een paar andere plaatsen zijn er ook enkele aanwijzingen in die richting. Jezus zei bijvoorbeeld:

Zij zeiden tegen Hem: Van de keizer. Toen zei Hij tegen hen: Geef dan aan de keizer wat van de keizer is, en aan God wat van God is.

MATTHEÛS 22:21

Je zou kunnen betogen dat daarin een aanwijzing zit over onderwerping aan gezagsdragers, als je aan de keizer moet geven wat hem toekomt. Ook schrijft Paulus in Titus hoofdstuk 3, vers 1:

Herinner hen eraan dat zij de overheden en machten onderdanig behoren te zijn, dat zij hun gehoorzaam zijn en dat zij tot elk goed werk bereid zijn,

TITUS 3:1

Dit zijn nog meer plaatsen waar Jezus en Paulus spreken over onderwerping aan overheidsinstanties. Maar alleen in Romeinen 13 en in 1 Petrus 2 wordt naar voren gebracht dat die gezagsdragers door God zijn ingesteld om het recht te handhaven en misdadigers te straffen en dat soort dingen. Dat is een gedachte die Paulus in Romeinen 13 naar voren brengt. Petrus kan heel goed door Romeinen 13 beïnvloed zijn toen hij 1 Petrus 2:13–14 schreef.

14

Huisregels bij Petrus en Paulus

Als we de openingsverzen van 1 Petrus doornemen, zullen we een aantal thema's tegenkomen die Paulus ook aan het begin van Efeze benadrukt. Ik zal die op dit moment niet allemaal naar voren halen, want dat bewaren we voor onze studie vers voor vers. Maar er is in het bijzonder een tekstgedeelte in 1 Petrus 2:18 tot en met 1 Petrus 3:7 dat heel duidelijk aansluit bij wat soms de huisregels wordt genoemd, die je in Efeze en Kolossenzen vindt. Uitleggers zeggen soms dat deze huisregels misschien een geheel van onderricht vormen dat aan alle christenen werd gegeven, en dat Paulus het aanhaalt tegenover de Efeziërs en de Kolossenzen. Petrus haalt het aan. Het zou dus iets zijn geweest dat losstond van al deze brieven en dat ze allemaal opnamen. Het gaat over hoe mannen en vrouwen met elkaar moeten omgaan, hoe kinderen en ouders met elkaar moeten omgaan, en hoe dienaren en de meesters van het huis met elkaar moeten omgaan. In 1 Petrus hoofdstuk 2, vers 18, begint hij de dienaren aan te spreken over de noodzaak zich te onderwerpen, zelfs aan meesters die hen

mishandelen. Vervolgens spreekt hij in hoofdstuk 3, vers 1 tot en met 6, tot de vrouwen over de noodzaak zich aan hun mannen te onderwerpen. Daarna spreekt hij de mannen aan over de noodzaak met begrip met hun vrouwen samen te leven.

Deze instructies aan dienaren, vrouwen en mannen komen overeen met gedeelten uit zowel Efeze als Kolossenzen. In Efeze 5:21 begint Paulus de vrouwen aan te spreken, en daarna de mannen, en geeft hij hun instructies. Als je dan bij hoofdstuk 6 van Efeze komt, gaan de openingsverzen over kinderen en hun ouders: instructies aan kinderen over onderwerping aan hun ouders, en aan vaders over hoe ze hun kinderen moeten behandelen. Vervolgens staan er in Efeze 6:5 tot en met 9, geloof ik, instructies aan dienaren en hun meesters.

Paulus geeft ons zes gedeelten: instructies aan vrouwen, instructies aan mannen, instructies aan kinderen, instructies aan ouders, instructies aan dienaren, instructies aan meesters. Petrus neemt er daarvan drie op in 1 Petrus, maar hij lijkt bij wijze van spreken helemaal op één lijn te zitten met Paulus in Efeze. Overigens staan de huisregels ook in Kolossenzen, in Kolossenzen 3:18 tot en met Kolossenzen 4:1.

We zien dus dat Petrus volgens mij vrijwel zeker de schrijver is. Zelf twijfel ik daar helemaal niet aan. Zijn lezers vormen waarschijnlijk een gemeente met verschillende etnische achtergronden, al spreekt hij hen aan alsof zij het nieuwe Israël zijn. Mogelijk schrijft hij vanuit Rome. Dat is de sterkste traditionele opvatting. Hoewel zijn brief kort is, staan er heel wat toespelingen in op dingen die Jezus in het algemeen onderwees, op dingen die Paulus onderwees, en in het bijzonder op dingen die Jezus tijdens Zijn leven tegen Petrus zei. Ook gebruikt hij woorden die overeenkomen met bijzondere termen die Petrus gebruikte in zijn preken in het boek Handelingen. Dat zijn dingen om bij wijze van inleiding op te merken.

15

De opbouw: geloof en christelijk gedrag

Laat ik je eerst een overzicht van het boek geven. Het boek heeft drie hoofdgedeelten. In hoofdstuk 1, vanaf vers 1, en verder in hoofdstuk 2 tot ongeveer vers 10, hebben we een theologisch gedeelte dat overeenkomt met de eerste delen van de

brieven van Paulus: de theologie die aan het christelijke leven ten grondslag ligt, theologische begrippen.

De brieven van Paulus beginnen hier meestal ook mee. Niet allemaal, maar veel ervan wel: Kolossenzen, Efeze, Romeinen, Galaten grotendeels. Galaten heeft eerst een autobiografisch gedeelte, en daarna komt het theologische gedeelte. Maar meestal geeft Paulus in zijn brieven een theologisch gedeelte voordat hij aan zijn praktische instructies begint. Ons christelijke gedrag, waarover hij praktische raad geeft, is namelijk gebaseerd op onze christelijke overtuigingen, onze theologie: wat we geloven over God, wat we geloven over Christus, wat we geloven over onszelf. Dat zijn theologische kwesties die Paulus naar voren brengt. Over het algemeen brengt hij die naar voren voordat hij over praktische dingen spreekt. Dat doet Petrus ook.

Hoofdstuk 1:1 tot en met hoofdstuk 2, vers 10, zou het eerste gedeelte van de brief zijn. Dat is het leerstellige gedeelte van de brief. Daarna komt het praktische: hoofdstuk 2, vers 11, tot en met hoofdstuk 4, vers 11. In wezen zijn dit de instructies waar we het over hebben gehad, over hoe je je als christen moet gedragen. Daar horen de gegeven huisregels bij, maar ook algemene informatie over hoe je je moet gedragen, helemaal tot aan hoofdstuk 4, vers 11.

Hoofdstuk 4, vers 11, eindigt met een lofprijzing. Er staat over Christus:

Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.

1 PETRUS 4:11

Veel geleerden vinden dat dit klinkt als het einde van een brief. Het is zeker het einde van een gedeelte, en sommigen hebben gedacht dat dit oorspronkelijk inderdaad het einde van de brief was. Dat Petrus een gedeelte over theologie schreef en een gedeelte over praktisch gedrag, en zijn brief met deze uitspraak afsloot, of van plan was zijn brief ermee af te sluiten.

16

Het slotgedeelte over lijden

In deze eerdere hoofdstukken lijkt hij aan te geven dat er lijden over hen kan komen. Maar in hoofdstuk 4, vers 12, begint hij te spreken alsof het lijden voor de deur staat of misschien al gekomen is, en schrijft hij hun uitsluitend over lijden. Het grootste deel van de rest van 1 Petrus, vanaf hoofdstuk 4, vers 12, tot aan het einde, staat in de context van lijden: hoe de gemeente zich tijdens het lijden moet gedragen. Het zijn vooral praktische aansporingen. Natuurlijk zijn er ook enkele theologische gedachten doorheen verweven, zoals bij prediking en onderwijs onvermijdelijk is. Maar we zouden kunnen zeggen dat het laatste gedeelte, het derde gedeelte, gaat over gedrag tijdens het lijden.

Het lijden komt eerder in de brief al ter sprake, zelfs in hoofdstuk 1, maar het wordt het centrale onderwerp. Van hoofdstuk 4, vers 12 tot het einde wordt het de situatie waarin de lezer zich bevindt. Het lijkt erop dat het lijden is gekomen. Er is geen reden om aan te nemen dat Petrus niet alles in één keer geschreven kan hebben. Hij kan het gewoon zo hebben ingedeeld. Maar in het eerste deel wordt over lijden min of meer als iets enigszins abstracts gesproken, terwijl het hun nu overkomt. Daarom denken sommigen dat Petrus, voordat hij eraan toekwam de brief te versturen, die hij vóór hoofdstuk 4, vers 12 had willen afsluiten, nieuws kreeg over verdere ontwikkelingen waardoor het lijden toenam. Vervolgens schreef hij dit laatste gedeelte met wat meer aandrang, met wat meer nadruk op de noodzaak om als christenen het lijden op een bepaalde manier te verdragen. We kunnen het niet zeker weten. Als je eenmaal een commentator of geleerde hebt gelezen die zoiets denkt, is het ontzettend moeilijk om het te lezen zonder dat in je achterhoofd te hebben. En dan zeg je: 'Nou ja, daar lijkt het inderdaad wel een beetje op.' Maar eigenlijk was het gewoon een idee van een commentator. Er is geen werkelijk bewijs dat dit de aanleiding was voor het schrijven van dit laatste gedeelte. Maar één ding kan wel worden gezegd: het thema van 1 Petrus is lijden. Dat geldt vooral vanaf hoofdstuk 4, vers 12, maar ook in het eerdere gedeelte ontbreekt het niet.

17

De briefgroet: genade en vrede

Laten we nu kijken naar de openingsverzen van 1 Petrus:

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië, uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus: moge genade en vrede voor u vermeerderd worden.

1 PETRUS 1:1-2

Dit is natuurlijk in sommige opzichten een heel gebruikelijk begin van een brief. De meeste brieven beginnen in grote lijnen zo. De schrijver noemt zijn naam. Hij noemt zichzelf een apostel van Jezus Christus. Hij spreekt zijn lezers aan of geeft aan wie ze zijn, meestal door geografische aanduidingen. Vervolgens zegt hij aan het einde, zoals hij aan het einde van vers 2 doet:

Ik wens jullie steeds meer genade en vrede toe.

Paulus zei meestal alleen:

‘Ik wens jullie genade en vrede toe’, en ‘van Jezus Christus’, enzovoort. Petrus zegt:

Laat het steeds meer worden.

Genade en vrede zijn niet alleen beleefde woorden die aan het begin van een brief worden aangeboden. Hij wil iets wezenlijks in hun leven vermenigvuldigd zien worden, iets zien toenemen.

Vrede, daar kun je altijd meer van gebruiken, vooral als je wordt vervolgd. En genade, daar kun je ook altijd meer van gebruiken, vooral als je wordt vervolgd. Er zijn plaatsen in 1 Petrus waar hij over genade spreekt als iets wat je in staat stelt om te

volharden. Zo sprak Paulus er op sommige plaatsen beslist ook over, bijvoorbeeld toen hij in 2 Korinthe hoofdstuk 12 over zijn doorn in het vlees sprak. Hij zei dat die hem zoveel last bezorgde dat hij drie keer bad of God die wilde wegnemen. En Christus zei:

Maar Hij heeft tegen mij gezegd: Mijn genade is voor u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Daarom zal ik veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij komt wonen.

2 KORINTHE 12:9

Dus in plaats van de moeilijkheden weg te nemen, zegt Christus:

Ik zal je genoeg genade geven om het vol te houden.

In Petrus zullen we zien dat genade een thema is dat door het hele boek heen verweven is. Vaak klinkt het in de context alsof hij ernaar verwijst als iets wat je in staat stelt om lijden op een bepaalde genadige manier te verdragen. Maar daar zullen we ons later mee bezighouden, wanneer we bij enkele van de latere plaatsen komen waar het voorkomt.

18

De gemeente als verspreide kinderen van God

Het grootste deel van het gedeelte dat we zojuist hebben gelezen, begint natuurlijk bij:

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië,

1 PETRUS 1:1

en loopt door totdat je komt bij:

Ik wens je genade toe.

Dat gedeelte zit vol theologische zaken die we nader kunnen uitwerken. De zaken die erin staan, zijn zaken waar Paulus uitvoerig over schrijft, vooral in Efeze, maar ook elders.

Om te beginnen, zoals ik al zei, de uitdrukking:

aan de mensen die verspreid over andere landen als vreemdelingen leven.

Verstrooiing betekent diaspora. Het idee dat heidenen die christen zijn als een diaspora beschouwd zouden kunnen worden, en dat je die term niet alleen ziet als een verwijzing naar de Joden die verstrooid zijn, komt misschien voort uit een uitspraak van Johannes. In Johannes 7:35 staat:

De Joden dan zeiden tegen elkaar: Waar zal Hij naartoe gaan, dat wij Hem niet zullen vinden? Hij zal toch niet naar de Grieken in de verstrooiing gaan en de Grieken onderwijzen?

JOHANNES 7:35

De Engelse vertaling die de spreker gebruikt, spreekt van 'de diaspora onder de Grieken'. Met de diaspora bedoelen deze Joden waarschijnlijk de Joden die onder de Grieken verstrooid zijn. Maar ze zeggen:

Gaat Hij naar de Joden die verspreid in het buitenland wonen om de Grieken les te geven?

Alsof Hij mensen gaat onderwijzen die niet eens Joden zijn, die mensen onder de Grieken.

In hoofdstuk 11 maakt Johannes een opmerking die volgens mij heel relevant is voor het gebruik van de term diaspora voor christenen die niet noodzakelijk Joden zijn. In hoofdstuk 11 van Johannes is de hogepriester Kajafas aan het woord. In vers 49:

Maar een van hen, Kajafas, die de hogepriester van dat jaar was, zei tegen hen: U weet niets, en u overweegt niet dat het nuttig voor ons is dat één Mens sterft voor het volk, en niet heel het volk verloren gaat.

JOHANNES 11:49-50

Dan merkt Johannes in de verzen 51 en 52 op:

Dit zei hij echter niet uit zichzelf, maar als hogepriester van dat jaar profeteerde hij dat Jezus sterven zou voor het volk, en niet alleen voor het volk, maar ook om de kinderen van God, overal verspreid, bijeen te brengen.

JOHANNES 11:51-52

Dat is Israël.

Dat volk was Israël. De kinderen van God die overal verspreid zijn, zouden dus niet alleen dat volk zijn, maar ook die anderen, waarmee de heidenen bedoeld worden. Bedenk dat Jezus zei:

Ik heb nog andere schapen, die niet van deze schaapskooi zijn; ook die moet Ik binnenbrengen, en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één Herder.

JOHANNES 10:16

Dat zei Hij in hoofdstuk 10. Maar hier ziet Johannes de kinderen van God die overal verspreid zijn. In het Joodse denken zouden dat de Joden in de diaspora zijn. Johannes gebruikt het als een tegenstelling tot de Joden, als een tegenstelling tot dat volk. Niet alleen dat volk, maar ook de kinderen van God die, zoals hier wordt geïmpliceerd, uit

de heidenen komen en daar verspreid zijn om bijeengebracht te worden. De Joden verwachtten dat de Messias zou komen en Israël uit de diaspora weer bijeen zou brengen. De Joden in de tijd van Jezus, en trouwens ook veel Joden in onze eigen tijd, geloven niet dat de Babylonische ballingschap ooit is geëindigd. Dat klinkt ons vreemd in de oren, want die duurde ongeveer zeventig jaar. Daarna kwam Kores op, zoals Jesaja had gezegd dat hij zou doen. Die Pers veroverde Babylon. Hij liet de Joden vrij om naar huis terug te gaan. Maar aanvankelijk gingen er maar ongeveer vijftigduizend terug, en later druppelden er nog wat meer binnen. De meeste Joden bleven in de diaspora. De meesten gingen nooit terug naar Israël.

19

De Messias verzamelt Joden en heidenen

De rabbijnen in de tijd van Jezus leerden dat de Messias, wanneer Hij komt, de diaspora zal terugbrengen. Sterker nog, hedendaagse rabbijnen zeggen dit soms. Als je zegt: ‘Waarom geloof je niet dat Jezus de Messias is?’, zeggen ze: ‘Nou, Hij heeft de diaspora niet teruggebracht. Hij heeft de Joden niet naar Israël teruggebracht.’ Dat wil zeggen dat in het Joodse denken de diaspora, die ontstond toen de Joden naar Babylon gingen, maar in heel geringe mate ooit ongedaan is gemaakt. Zeker, Zerubbabel bouwde een tempel. Zeker, een paar duizend mensen gingen terug. Maar de meeste Joden bevinden zich nog steeds buiten Israël. Er zijn meer Joden buiten Israël dan binnen Israël. Dat is zo geweest sinds het begin van de Babylonische ballingschap.

Dus volgens veel Joodse opvattingen zal de Messias de verspreid wonende Joden terugbrengen. Hij zal de kinderen van God die over de hele wereld verspreid zijn, de Joden, weer bijeenbrengen in Israël. Toen Johannes zei dat Jezus de kinderen van God zou bijeenbrengen, maakte hij eigenlijk duidelijk dat hij het niet alleen over Israël heeft.

Johannes lijkt dus naar de gemeente te verwijzen als de diaspora die de Messias bij Zich zal verzamelen. De Joden begrijpen het niet op die manier, omdat zij Israël als uitsluitend Joods beschouwen.

De christenen, de apostelen, gingen begrijpen, vooral Petrus, dat God geen aanzien des persoons kent. Petrus, met dat laken met de dieren enzovoort, en Jezus Die zei:

En er kwam een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet!

HANDELINGEN 10:13

Petrus ontving de openbaring dat God de heidenen niet meer onrein noemt. Hij sluit hen niet buiten. Toen Petrus zei:

Maar Petrus zei: Beslist niet, Heere, want ik heb nooit iets gegeten wat onheilig of onrein is.

HANDELINGEN 10:14

zei Jezus:

En er kwam opnieuw, voor de tweede keer, een stem tot hem: Wat God gereinigd heeft, mag u niet voor onheilig houden!

HANDELINGEN 10:15

Toen Petrus meteen daarna naar het huis van Cornelius ging, zei hij:

En hij zei tegen hen: U weet dat het een Joodse man niet toegestaan is om met iemand van een ander volk om te gaan of bij hem binnen te gaan; maar God heeft mij laten zien dat ik geen mens onheilig of onrein mag noemen.

HANDELINGEN 10:28

Jullie heidenen. Ik beschouwde jullie als iets anders dan Israël. Maar God kent geen aanzien des persoons.

En Petrus opende zijn mond en zei: Ik zie nu in waarheid in dat God niet iemand om de persoon aanneemt; maar in ieder volk is degene die Hem vreest en gerechtigheid doet, Hem welgevallig.

HANDELINGEN 10:34-35

zei Petrus.

Dus de Joodse denkwijze dat de diaspora bestaat uit de Joden buiten Israël, wordt volgens mij in het Nieuwe Testament vervangen door de gedachte dat de christenen de diaspora in de wereld zijn, die bij Christus bijeengebracht moeten worden. Niet geografisch bijeengebracht, maar bijeengebracht bij de Messias als aanbidders van Hem.

20

Uitverkiezing en Gods voorkennis

Nu zegt hij in vers 2:

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië, uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus: moge genade en vrede voor u vermeerderd worden.

1 PETRUS 1:1-2

Paulus zei in Romeinen 8:29:

Want hen die Hij van tevoren gekend heeft, heeft Hij er ook van tevoren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders.

ROMEINEN 8:29

Dus deze voorkennis die verband houdt met Gods keuze, wordt door Petrus bevestigd. Hij zegt niet precies op welke manier Gods voorkennis invloed heeft op de uitverkiezing. Hij zegt alleen:

wij zijn uitgekozen op basis van wat God van tevoren wist.

Wat betekent dat?

Calvinisten zouden zeggen dat het gewoon betekent dat God van tevoren wist en van tevoren bepaalde dat sommigen uitverkoren zouden zijn, en dat wij dat zijn. Wij zijn de uitverkorenen volgens Gods vooraf vastgestelde plan. Arminianen zullen vaak zeggen dat voorkennis niet betekent dat God iets bepaalt. Het betekent gewoon dat God iets van tevoren weet. Als dat zo is, zegt hij alleen dat God wist wie Christus zouden aannemen, en dat Hij hen daarom koos of uitverkoos op grond van wat Hij van tevoren wist. Dit vers is in dat opzicht eigenlijk een heel belangrijk vers voor arminianen. Dat geldt eerlijk gezegd ook voor Romeinen 8:29:

de mensen die Hij van tevoren kende, heeft Hij ook voorbestemd om op Zijn Zoon te lijken.

De arminiaan zegt dat God gewoon wist wie christen zou worden. God wist wie behouden zou worden, wie zou geloven en wie zou volharden. Omdat Hij wist wie dat zouden doen, koos Hij hen om behouden te worden, nog voordat ze geboren waren, eenvoudig doordat Hij dat van tevoren over hen wist. De calvinisten zouden zeggen: 'Nee, voorkennis betekent eigenlijk eerder dat God niet alleen weet, maar ook liefheeft.' Hen van tevoren liefhebben, hen kiezen in de eenzijdige betekenis van onvoorwaardelijke uitverkiezing.

Natuurlijk is de derde opvatting, en de opvatting waar ik zelf naar neig, dat uitverkiezing altijd verwijst naar de collectieve uitverkiezing van het lichaam van Christus. God wist voordat de wereld begon dat er een lichaam van Christus zou zijn. Wij zijn die mensen. Wij zijn het lichaam van Christus. Wij zijn gezamenlijk de uitverkorenen. God wist hiervan voordat Jezus zelfs maar naar de aarde kwam. Hij wist dat Hij een lichaam van Christus zou hebben. Hij wist dat wij er zouden zijn.

Dat betekent niet dat Hij wist wie er deel van zouden uitmaken, al zou Hij dat geweten kunnen hebben. Ik zeg niet dat Hij dat niet wist, maar dat is niet noodzakelijk wat hier wordt gezegd. We hoeven in elk geval niet aan te nemen dat dit hier wordt gezegd. Het gaat er niet zozeer om dat God vóór onze geboorte wist dat jij en ik en ieder afzonderlijk er deel van zouden uitmaken. Zelfs als dat waar is, is dat niet noodzakelijk wat Petrus bedoelt. Maar wel dat God wist dat er een gemeente zou zijn. God wist dat er mensen zouden zijn die Christus zouden volgen. Of Hij wist wie dat zouden zijn, is een afzonderlijke vraag, maar Hij wist van tevoren dat er een uitverkoren groep zou zijn. En wij maken deel uit van die groep. Wij zijn christenen. Wij zijn uitverkoren in Christus overeenkomstig Gods voorkennis. Hij wist dat het zo zou zijn.

Maar hij zegt:

Wat God de Vader van tevoren wist.

21

Vader, Zoon en Geest en onze heiliging

De reden waarom hij hier specifiek de Vader noemt, is volgens mij dat hij een onderscheid maakt tussen de Vader, de Geest en de Zoon. Hier wordt de hele Drie-eenheid in dit vers genoemd.

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië, uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus: moge genade en vrede voor u vermeerderd worden.

1 PETRUS 1:1-2

Dus we hebben daar alle drie de Personen.

Heiliging door de Geest betekent apart gezet worden door de Geest. In welke zin dit precies bedoeld is, weten we natuurlijk misschien niet helemaal zeker. Wij worden heilig gemaakt. Heiliging betekent heilig gemaakt worden door het werk van de Heilige Geest in ons leven. Dus de Heilige Geest heiligt ons en maakt ons tot heilige mensen. Maar het is ook juist het bezit van de Geest dat ons apart zet van anderen die de Geest niet hebben. Heiliging kan eenvoudig verwijzen naar het feit dat God ons een afzonderlijke positie heeft gegeven, als een bijzondere groep die Hem toebehoort. Dat Hij ons de Geest geeft, is wat ons apart zet van degenen die Hij niet heeft uitgekozen, want aan anderen heeft Hij Zijn Geest niet gegeven. De gemeente, het uitverkoren lichaam van Christus, bezit de Geest. En dat zet de gemeente apart van alle anderen in de wereld die de Geest niet bezitten.

22

Christus' bloed en het nieuwe verbond

Daarom zijn wij overeenkomstig Gods voorkennis uitgekozen, in dat apart zetten door de Geest, voor twee dingen die met Jezus te maken hebben. Het ene is gehoorzaamheid. Het andere is de besprenkeling met bloed. De besprenkeling met het bloed van Jezus is iets wat later in dit hoofdstuk opnieuw ter sprake komt. In vers 19 staat dat wij verlost zijn:

maar met het kostbaar bloed van Christus, als van een smetteloos en onbevlekt Lam.

1 PETRUS 1:19

De besprenkeling met bloed is iets waarnaar in Hebreeën hoofdstuk 9 wordt verwezen. De spreker geeft dit als volgt weer: 'Het bloed van Christus besprenkelt ons en reinigt ons van een slecht geweten.'

Besprenkeling gaat terug tot de tijd waarin Mozes het oude verbond instelde en het bloed van dieren op de gemeente sprenkelde. Daarmee zette hij hen apart en bekrachtigde hij het oude verbond. Deze verwijzing naar onze besprenkeling met het bloed van het nieuwe verbond, het bloed van Christus, kan dus heel goed eenvoudig benadrukken dat er een nieuw verbond is dat het oude verbond heeft vervangen.

Israël werd bij die plechtigheid met Mozes besprenkeld met het bloed van stieren en bokken. Wij zijn besprenkeld bij de inwijding van een nieuw verbond. Een nieuw volk — we hebben een nieuw Israël. Ook op ons is bloed gesprenkeld, maar het is het bloed van Christus. Dat reinigt ons, zuivert ons, maar kenmerkt ons ook als het verbondsvolk, omdat dat bloed als het ware op ons gesprenkeld is.

23

Uitgekozen om God te gehoorzamen

Maar hier is ook sprake van gehoorzaamheid. God heeft ons uitgekozen om naar de hemel te gaan. Nou, misschien, maar dat staat er niet. Hij heeft ons uitgekozen om te gehoorzamen. Israël werd niet specifiek uitgekozen om behouden te worden, maar om te gehoorzamen. God koos Israël uit om iets te doen. Natuurlijk, als ze dat in gehoorzaamheid aan God deden, zou Hij hen zegenen. Dan zouden ze Zijn bevrijding en behoud van hun vijanden ervaren, enzovoort. Maar dat vloeide voort uit hun uitverkiezing. Ze waren niet uitgekozen om alleen maar voorrechten te ontvangen. Ze waren uitgekozen voor een taak waaraan voorrechten verbonden zouden zijn.

Zo zeggen mensen, wanneer wij uitgekozen zijn, soms: ‘Ik ben een van de uitverkorenen. Ik ga naar de hemel.’ Nou, misschien wel, misschien ook niet. Maar het punt is dat uitgekozen zijn daar niet op slaat. Uitgekozen zijn betekent niet dat God sommige mensen heeft uitgekozen om naar de hemel te gaan en anderen niet. Het betekent dat Hij sommige mensen heeft uitgekozen om Zijn uitvoerders te zijn, om Zijn dienaren te zijn, die op aarde Zijn wil doen en Zijn geboden gehoorzamen. Ja, Zijn dienaren zullen in dit leven en in het volgende beloond worden. Dat is een afzonderlijke kwestie. God heeft ons uitgekozen om Jezus te gehoorzamen. Dat is iets wat een verantwoordelijkheid met zich meebrengt.

Petrus hecht veel belang aan de noodzaak van gehoorzaamheid. In vers 14 van dit hoofdstuk zegt hij:

Word als gehoorzame kinderen niet gelijkvormig aan de begeerten die er vroeger in de tijd van uw onwetendheid waren.

1 PETRUS 1:14

Wij moeten als gehoorzame kinderen zijn. In vers 22 zegt hij:

Nu u dan uw zielen gereinigd hebt in de gehoorzaamheid aan de waarheid, door de Geest, tot ongeveinsde broederliefde, heb elkaar vurig lief uit een rein hart,

1 PETRUS 1:22

Gehoorzaamheid is eenvoudig de beschrijving van wat een christen is.

Petrus, die dit schreef, spreekt ook in Handelingen hoofdstuk 5 tot het Sanhedrin. In Handelingen 5:32 was Petrus aan het woord en zegt hij:

En wij zijn Zijn getuigen van deze dingen, en ook de Heilige Geest, Die God gegeven heeft aan hen die Hem gehoorzaam zijn.

HANDELINGEN 5:32

Dus wanneer Petrus christenen beschreef, was het voor hem vanzelfsprekend om de christenen te beschrijven als degenen die Christus gehoorzamen. Er zijn mensen in de stad die Christus wel gehoorzamen; dat zijn de christenen. Er zijn mensen die Christus niet gehoorzamen; dat zijn duidelijk niet de christenen. De christenen zijn degenen die Hem gehoorzamen, zei Petrus in Handelingen 5:32. En Petrus zei hier dat God ons heeft uitgekozen voor gehoorzaamheid en om gehoorzame kinderen te zijn.

24

De gelovigen als het nieuwe Israël

Hier, aan het begin van de brief, voordat hij echt op zijn onderwerp ingaat, heeft hij al heel wat theologische punten aan de orde gesteld. Hij heeft de Vader, de Zoon en de Heilige Geest voorgesteld als Personen die elk een afzonderlijke rol hebben in het leven van de gelovige: de Vader door ons uit te kiezen, de Heilige Geest door ons te heiligen, en Christus door ons geboden te geven en ons met Zijn bloed te besprenkelen.

De gedachte is natuurlijk dat wij kennelijk het nieuwe Israël zijn, de nieuwe diaspora. Uitgekozen zoals Israël werd uitgekozen, geheiligd zoals Israël ooit werd geheiligd, en met bloed besprenkeld zoals Israël ooit met bloed werd besprenkeld. En gehoorzaam zoals Israël had moeten zijn, maar in het Oude Testament helaas niet was. God heeft ons dus geroepen om de plaats in te nemen waar Israël eerder tekortgeschoten was.

Zo stelt hij zijn luisteraars aan zichzelf voor. Dit is wat jullie zijn, al deze dingen. God is op al deze manieren bij jullie leven betrokken geweest. Vervolgens begint hij natuurlijk aan zijn onderwerp, na zijn woorden:

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië, uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus: moge genade en vrede voor u vermeerderd worden.

1 PETRUS 1:1-2

Daar gaan we het nu nog niet over hebben. Dat doen we pas wanneer we later in de brief over genade spreken.

Dit is het einde van een inleiding. Niet alleen van onze inleiding op 1 Petrus, maar ook van zijn inleiding op 1 Petrus in die eerste twee verzen. De rest van de brief zullen we in de volgende bijeenkomsten behandelen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Petrus 4:12
- 1 Petrus 5:13
- 1 Petrus 2:9-10
- 1 Petrus 1:1

- 1 Petrus 2:12
- 1 Petrus 4:3
- Mattheüs 21:43
- Romeinen 2:28-29
- Filippenzen 3:3
- Romeinen 1:16
- 1 Petrus 2:11
- Filippenzen 3:20
- Galaten 3:28
- 1 Korinthe 10:32
- Efeze 4:17
- Efeze 2:12
- 1 Petrus 1:14
- 1 Petrus 1:18
- 1 Petrus 2:10
- Mattheüs 5:16
- Mattheüs 5:10
- 1 Petrus 3:14
- Lukas 14:11
- 1 Petrus 5:6
- Mattheüs 6:25
- 1 Petrus 5:7
- Mattheüs 6:33
- Lukas 10:41-42
- Filippenzen 4:6
- Mattheüs 22:21
- Titus 3:1
- 1 Petrus 4:11
- 1 Petrus 1:1-2
- 2 Korinthe 12:9
- Johannes 7:35
- Johannes 11:49-50
- Johannes 11:51-52
- Johannes 10:16

- Handelingen 10:13
- Handelingen 10:14
- Handelingen 10:15
- Handelingen 10:28
- Handelingen 10:34-35
- Romeinen 8:29
- 1 Petrus 1:19
- 1 Petrus 1:22
- Handelingen 5:32

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.